

És possible parlar amb calma de l'avortament?

Dm, 18/02/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Sóc contrari a la reforma de la Llei de l'Avortament que pretén aprovar el govern del PP amb la seva majoria, sobretot perquè sóc dels pocs que pensen, em temo, que la política és més cosa de pràctica que de teories, més de "conveniències" que de "morals". I a mi, que el que crec que ens convé a tots és que baixi el nombre d'avortaments (no pas perquè m'ho dicti cap religió, sinó en la meua condició de ciutadà), em va més bé el marc legal actual que l'anterior i, suposo, el que s'apunta. Amb la llei actual, el nombre d'avortaments no para de baixar. Com que ja he dit què és per mi la política, no crec massa en les utopies, de manera que de moment no aspiro pas a la seva eradicació. Que baixi el nombre d'avortaments, cosa que semblava impossible des de la seva despenalització a mitjan vuitanta al nostre país, ja em sembla una bona tendència. Espero que no fos només el marc legal el causant d'aquesta bona notícia, però sí, en canvi, que trobo que la nova normativa pot fer reaparèixer l'avortament clandestí, una inútil penalització i una nova discriminació (amb quartos, tot s'arregla).

Això no treu que la meua posició personal davant un cas d'avortament, més encara si afectés el meu entorn més immediat, seria de molta reserva per no dir directament de rebuig. Aquí sí que hi conviuen les meves condicions de ciutadà (és a dir, que és lliure de prendre decisions que l'afecten) i la de cristià, més enllà del que digui o deixi de dir la doctrina de l'Església. Totes dues condicions tornen a trobar-se davant la qüestió més controvertida, crec jo, de l'avortament: des de quin moment podem considerar el no-nat com a persona i, per tant, amb drets inherents. Aquesta qüestió, clau, no té avui prou consens i sospito que, si hi hagués calma i tranquil·litat, si reconeguéssim uns i altres les posicions raonables que té la banda del 'sí' amb la del 'no', avançaríem molt.

No sóc tampoc dels que creu que el millor de les coses controvertides sigui "despolititzar-les", ben al contrari. Ni tampoc que la solució a la controvèrsia sigui únicament científica ("a partir de quan *científicament* comença la vida d'una persona", etc.). Tan sols opino que, quan es tracta dels límits de la vida, més encara que quan parlem dels límits geogràfics d'Espanya, per exemple, és bo que totes aquestes perspectives busquin el consens.

L'Església ha tingut un rol molt actiu contra la legislació de l'avortament i se la identifica com el principal actor del bloc del 'no', tot i que no em cap al cap que sigui l'únic àmbit crític. Però dins l'Església, sense anar més lluny (i sempre que entenguem 'Església' en un sentit ampli), hi ha diverses opinions que ben bé podrien ser la base d'aquest consens, si tots plegats en tinguéssim ganes. El jesuïta [Juan Masià](#) -destinat al Japó- o l'activista irlandès Jon O'Brien -que presideix una cosa que es diu '[Catòlics pel dret a decidir](#)', us sona?-, per exemple, tot i que molt allunyats de les tesis oficials, tant dels bisbes com dels militants pro-avortament, serien veus a escoltar. I moltes més, també a casa nostra, d'una

enorme solvència.

Aquests dies s'han publicat a la xarxa dos articles molt recomanables de prestigiosos catòlics, molt ponderats i raonables, amb els quals no he estat capaç de trobar cap discrepància amb el que penso jo mateix, per exemple. Parlo, en primer lloc, del sociòleg basc Javier Elzo, que estrenava secció a *CatalunyaReligió* amb "[¿Tiene derecho la mujer al aborto?](#)", un escrit que parteix de la controvèrsia que he citat abans per fer una sèrie de consideracions que trobo impecables on, entre d'altres coses, posa en dubte que l'avortament sigui un "dret", o que ho sigui en qualsevol cas. Gosa dir la poc correcta políticament afirmació segons la qual " en nuestra sociedad, la mujer está mucho más protegida que el niño. Con algunas excepciones: mujeres ancianas y mujeres prostitutas por ejemplo. Y, en el tema del que hablamos, la mujer sola, sin recursos y embarazada que quiere tener su hijo y atenderlo debidamente".

I, en segon lloc, del jesuïta català José-Ignacio González Faus, a [Religión Digital](#), que també posa tothom al seu lloc. Inequívocament d'esquerres, hi diu l'afortunada frase, davant algunes peculiars protestes, que "querer defender la ley a base de "top-less" (= arriba nada) pectorales sólo indica que arriba (en la cabeza) no hay nada"; o que "invocar un derecho ilimitado a disponer del propio cuerpo equivale a la otra invocación (falsa también) de un derecho de propiedad sin límites". La resta de l'article també és una delícia, una apel·lació a la intel·ligència i un rebuig a l'insult i al dogma. El dogma que tots (i totes) portem a dins, vull dir. I que ens resistim, aquest sí, a avortar-lo.